

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת בשלח | גיליון 13 | י"ב בשבט תשפ"ג

סעודה ראשונה

"אֶזְרֵךְ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂרָרָה הַזֹּאת"
קריאת שירת הים מפחיתה את כוח התאוה בעולם.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע את המעלה הגדולה של שירת הים "אֶזְרֵךְ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂרָרָה הַזֹּאת", ידוע מה שאומר רבנו החיד"א (ציפורן שמיר ב, כד) שבכל פעם שאדם קורא שירת הים בכל בוקר הוא צריך לדמיין בנפשו שהוא עומד בפני ים סוף מלפניו ומאחריו המצרים רודפים אחריו, ומצדדיו המדבר עם חיות רעות והוא עומד בצער ולא יודע מה לעשות, כל המצב שעמדו בני ישראל בים סוף ואז הקב"ה עושה איתו נס והוא קורע את הים והאדם עובר בתוך הים ביבשה.

אומר רבנו החיד"א שאם אדם עומד ומצייר ומדמיין את זה ככה בנפשו, ודאי שהקב"ה יושיע אותו מכל צרה ומכל בעיה וימחל לו על כל עוונותיו. אדם צריך לדעת לאורך חייו בכל בוקר שאומר אז ישיר משה ובני ישראל יצייר לעצמו את הציור הזה וידע שזו סגולה לישועה, למחיקת עוונות, לסיעתא דשמיא ולכל הדברים הגדולים כאשר הוא קורא בשמחה ומצייר את המצב שבני ישראל עמדו בים סוף.

וצריך להבין מה הכוח והעומק של שירת הים, ועוד מה שאומרים רבותינו הקדושים אֶזְרֵךְ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂרָרָה הַזֹּאת, אמר אז בים סוף, אלא גם כשהמשיח יבוא יגידו עוד פעם את השירה כמובא בזוהר הקדוש (בשלח נד, ע"ב). אם כך צריך לשאול מה כ"כ מיוחד בשירת הים שמהללים ומשבחים את שירת הים, שגם לעתיד יבוא יאמרו אותה ומי שאומר ומצייר אותה ימחלו לו כל עוונותיו, מה המיוחד בה?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, מובא בשם רבנו האר"י הקדוש (שערי קדושה ח"א, שער ב) שאומר שיש ארבע יסודות בגוף האדם ובכל דבר בעולם. יסוד אחד אש, יסוד אחד מים, יסוד אחד עפר ויסוד אחד רוח. אומר רבנו האר"י הקדוש שמיסוד האש יש את הגאווה והכעס, מיסוד העפר יש את העצבות, מיסוד הרוח יש את הדיבורים הלא טובים, לשון הרע ורכילות ומיסוד המים יש את התאוה, כל התאוות שיש בעולם זה מיסוד המים. אז על פי זה אפשר לבאר ולומר, בקריעת ים סוף הקב"ה לא רק קרע את ים סוף באותו רגע, אלא קרע והחליש את כוח התאוה של המים מן העולם. אומרים רבותינו שלא רק ים סוף נקרע לשניים אלא בכל מקום שהיה קיבוץ של מים בעולם זה נקרע לשניים, הקב"ה בקריעת ים סוף קרע את הכוח של התאוה מן העולם הזה.

על פי זה יובן בכל פעם שאדם קורא את שירת הים, הקריאה מעוררת את הזמן והוא מעורר את הכוח להפחית את היצר הרע של התאוה מן העולם. וכך מסופר על אחד הצדיקים שיום אחד בתפילת שחרית ובשירת הים התלמידים שלו ראו אותו רוקד ושר. שאלו אותו התלמידים מה קרה וענה להם אותו צדיק שממש הרגיש את קריעת ים סוף.

לכן כל אדם כשקורא את שירת הים בתפילת שחרית יעשה את זה בשמחה ויכוון בדעתו שמפחית את כוח התאוה בעולם. וכוח זה מפחית את התאוה לדורי דורות ולכן גם כשיבוא המשיח יגידו "אֶזְרֵךְ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂרָרָה הַזֹּאת" כי הכוח של הגאולה תהיה גם על ידי הפחתת התאוה וזו הגדולה של שירת הים כי קריעת ים סוף קרעה את הכוח של התאוה והורידה אותה ועל זה נשבח ונהלל גם לעתיד לבוא.

"וַיְהִי בְשֶׁלַח פְּרָעָה אֶת הָעָם"
שליחות של אדם בשמחה מביאה הצלחה בשליחות

שואל רבנו הנעם אלימלך בפרשה למה בני ישראל עברו ארבעים שנה של קשיים במדבר, צער ודברים קשים ביותר ומתוך משום שפרעה כששלח את בני ישראל ממצרים שלח אותם בעצבות, אומרת הגמרא (מגילה י:) אין ויהי אלא לשון צער ולכן בני ישראל עברו ארבעים שנה של יסורים במדבר. ופה צריך לדעת יסוד גדול, מתי שהאדם שולח את חברו, את בנו, או אשתו, וכן להיפך שהאשה שולחת את בעלה או בנה לאיזה מקום ונפרדים, חייב להיפרד בשמחה. אם נפרדים בעצבות, אותה דרך שאותו אדם הולך תהיה לו בה עצבות וכשלון גדול.

פרעה שלח את בני ישראל בעצבות אין ויהי אלא לשון צער, כל הזמן שבני ישראל היו במדבר עברו עצבות ודברים קשים ביותר. לכן האדם יקפיד כששולח את חברו, אמא ששולחת את בנה, אנשים נפרדים ויוצאים לדרך יצאו בשמחה. כי אם יוצאים בשמחה הדרך תהיה בשמחה, אם יוצאים בעצבות הדרך תהיה בעצבות.

נפש הרי"ף

כל אדם צריך לדעת גם אם חטא, גם אם טעה, גם אם לא הצליח, גם כל החיים שלו אם הם בכשלון, אם הוא יהיה דבוק בהשם ויהיה חזק ביותר ויאמין שיש לו כוחות להצליח ויאמין שיש לו כוחות להשיג את הכל, ויאמין שהנשמה שלו היא גבוהה ביותר, והנשמה שלו חזקה ביותר, והצלחות וכישלונות לא נמדדים באותו רגע, החיים נמדדים במאה ועשרים מה הגעת ומה השגת, יש אנשים שהשיגו עולם בצעירות ונכשלו ונפלו בזקנה, ויש אנשים שבצעירות נכשלו בהכל ופתאום הקב"ה הרים אותם למקומות הגבוהים ביותר.

"וַיְהִי בְשִׁלַּח פְּרָעָה אֶת הָעָם"
 האדם צריך ללכת בתמימות עם הקב"ה ולא לנסות לפרש את מחשבותיו

מובא ברבותינו הקדושים (תרגום יונתן יג, יז) מתי שבני ישראל יצאו ממצרים, רובו הגדול של שבט אפרים לא יצא איתם אלא הקדים ויצא לפני הזמן ממצרים ואז אנשי גת יצאו והרגו את רובו של שבט אפרים. אם כך צריך להקשות ולומר הרי כל בני ישראל ראו שעוד לא הגיע הזמן לצאת, מה ראה שבט אפרים שקיבל את האומץ והמחשבה לצאת לפני הזמן ממצרים?

אלא אפשר לבאר ולומר שאחת הסיבות שבני ישראל ירדו לשעבוד בארץ מצרים היה בגלל מכירת יוסף, בגלל שהשבטים הקדושים מכרו את יוסף נענשו השבטים הבנים שלהם על השעבוד בארץ מצרים. שבט אפרים אמר אנחנו הבנים של יוסף, יוסף הצדיק לא עשה כלום הוא נמכר ואותו ציערו ומכרו לארץ מצרים, אמרו שבט אפרים אנחנו הבנים שלו לא צריכים להצטער בצער השעבוד, לכן שבט אפרים התיר לעצמו ואמר שהם לא צריכים להיות בשעבוד וקמו והחליטו לצאת לפני הזמן מארץ מצרים.

אם כך בני אפרים טעו כי השעבוד היה אכן על מכירת יוסף אבל היה גם על ברית בין הבתרים, אלו היו שני דברים שהתחברו ועל זה היה שעבוד בארץ מצרים. אם כך על זה שמכרו את יוסף, שבט אפרים באמת לא היה צריך להיענש אבל על ברית בין הבתרים כן נענשו כי יצאו לפני הזמן.

האדם צריך לדעת יסוד גדול, הרבה פעמים כמה דברים מתחברים ביחד והקב"ה עושה משפט ודין על כמה דברים "מִשְׁפָּטֵי ה' אֵמֶת צְדָקוֹ יִחְזָזוּ" (תהלים יט, י) הקב"ה אוסף כמה דברים ונותן לאדם על כמה דברים. שבט אפרים פירשו את הדבר על דבר אחד ושם הייתה הטעות שלהם. לאדם אסור לפרש את המחשבות של הקב"ה, האדם צריך ללכת בתמימות עם הקב"ה, מתי שהולך בתמימות עם הקב"ה רק סיעתא דשמיא יוצאת בידו.

"וַיִּקַּח מִנְּשָׂה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ"
 מתי שאדם חוסם את עצמו ממה שהוא שמוטר לו ומגיע לו הוא יקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר.

מובא בפרשת השבוע "וַיִּקַּח מִנְּשָׂה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ" ועל זה אומרת הגמרא (סוטה יג.) בא וראה כמה חביבות מצוות על משה רבינו, שכל ישראל כולן נתעסקו בביזה והוא נתעסק במצוות שנאמר "חֲכָם לֵב יִקַּח מִצְוֹת" (משלי י, ח). צריך להקשות קושיה חזקה, הרי למשה רבנו לא הייתה אף זכות לקחת ממצרים כלום, רבותינו הקדושים אומרים ששבט לוי לא היה בשעבוד ולא עבדו במצרים, אם כך אין להם זכות לקחת גם מהרכוש של המצרים כי רק מי שהיה בשעבוד והמצרים עינו אותו יכל לקחת מבית מצרים. ועוד אומרים רבותינו הקדושים על קורח שכל מה שהתדרדר וכל הרע שהגיע, כי היה היחיד משבט לוי שלקח מהביזה. אם כך מה התורה הקדושה משבחת כ"כ את משה רבנו חכם לב יקח מצוות שלא להלך לקחת מהביזה והלך לקחת את עצמות יוסף הרי אסור היה לו לקחת מהביזה כי הוא משבט לוי ולא עבד בארץ מצרים?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, משה רבנו היה המוציא והמביא בפני פרעה, גם הוא היה בשעבוד, היה צריך לברוח מפני פרעה, ישב בבית האסורים משה רבנו גם היה צריך לצאת ממצרים אחרי שעבר יסורים קשים בשביל הגאולה של עם ישראל, ובגלל שהיו לו גם דברים קשים בשביל הגאולה הוא גם היה בגדר משועבד. ועוד מה שמובא ברבותינו הקדושים שפרעה היה גלגול של קין ומשה רבנו היה גלגול של הבל, אז ודאי היה מותר לו לקחת את מה שבגלגול הקודם קין לקח להבל. אבל בכל אופן אפילו שהיה מותר למשה רבנו לקחת מהביזה, משה רבנו חסם את עצמו ולא נגע כלום בביזה ושם משה רבנו קנה מעלות גדולות בנפש שלו.

האדם צריך לדעת יסוד גדול, יש הרבה דברים בחיים שהאדם יכול לעשות וגם ההלכה מתירה לו לעשות את הדבר, אך ברגע שהאדם חוסם את עצמו ולא עושה, הוא משיג השגות גדולות שאין להם שני. הרבה אנשים השיגו עולמות בגלל שהגיע להם דבר, והם עבדו על המידות שלהם ולא עשו את מה שמגיע להם. מתי שהאדם מעביר על מידותיו ומוותר על דברים שמגיעים לו הוא זוכה ומקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר. זה מה שקרה אצל משה רבנו, משה העביר על מידותיו לא לקח כלום מהרכוש של ארץ מצרים ובזכות זה זכה לדברים גדולים.

שניית הדי"ף

כבוד הרב רציתי לדעת, למה בתחילת התשובה הייתי עושה דברים עם אהבה וחשק ועכשיו, הגעתי לנקודה שאין לי שום טעם ומתיקות בעבודת השם?

זה שוב יצר הרע. בהתחלה אדם מתלהב זה כמו אבן שזורקים אותה בהתחלה, הכוח שזורקים אותה כך היא עפה גבוה ולאט לאט זה יורד. זה היצר הרע שמכניס באדם עצבות ומכניס באדם חוסר שמחה בשביל לייאש אותו.

לאדם אסור לחיות על פי מצבי רוח, היום אני שמח אז אני טוב, מחר אני פחות שמח אז אני פחות טוב, זו עצת היצר. אדם צריך להכניס כל הזמן אותו דבר, עליות ירידות זה חוסר יציבות. היום אני שמח יותר מידי, מחר אני פחות שמח זה חוסר יציבות. תחייה ביציבות, אל תיהיה לא למעלה מידי ולא למטה מידי.

הדרך הנורמלית היא הכי בריאה, דרך האמצע היא הכי בריאה. יותר מדיי לפה ויותר מדי לפה זה לא בריא, לא זה ולא זה.

כבוד הרב רצינו לשאול הרבה פעמים שאנחנו בחולשה ומתגבר עלינו היצר הרע, איזו נקודה אני יכולה לתפוס בה להחזיק שלא לרדת לתהום?

אהבת השם, לאהוב את השם. לחשוב כל הזמן, לנסוע בכביש במקום לחשוב על דברים בטלים, לחשוב כמה אני אוהב את השם. ולחשוב שאני מוכן למות ולהישרף בעינויים וביסורים על קידוש השם.

חופש. שאל אותו פרעה איזה יום, ענה לו משה רבנו יום השבת. כל יום שבת בני ישראל היו בחופש, לא דיברו לשון הרע לא דיברו רכילות ולא חיפשו מה לדבר.

יש אנשים שכל היום מחפשים מה לדבר ואיך לדבר על זה ועל זה, מה אמר ומה עשה, שורש האנשים האלה הוא משורש קין וכל מגע איתם רע להם ורע לעולם כולו. בני ישראל יכלו בשבת לשבת וכל היום לרכל אחד על השני, מה עשה ואיך עשה ומה אמר. אך אומר המדרש (שם ה, כב) בני ישראל ביום החופש שלהם לא ריכלו אלא ישבו ולמדו מתוך הגדות ישנות שהיו כתובות על קלפים מעור, והיה רשום בהם כל מיני לימודים מזמן אברהם יצחק ויעקב. וכך כל שבת היו יושבים ולומדים בהם, מתחזקים ומתקדשים מהם.

בני ישראל התחילו לשמור את השבת לפני שניתנה השבת במרה, בארץ מצרים כשהיה להם יום חופשי לרצונם ועל דעת עצמם במקום לשבת לטייל ולהנות, ישבו בני ישראל קראו ולמדו מההגדות הישנות שהיו להם ושמרו את השבת.

אומר הקב"ה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבתי שמה עם ישראל התחילו לשמור את השבת עוד לפני שהקב"ה נתן להם אותה וציווה לשמור אותה, אז כלפי הקב"ה השבת היא מתנה כי עם ישראל שמו את הגבולות שלה וחיזקו את עניין שמירת השבת, לכן הקב"ה אומר מתנה טובה יש לי בבית גנזי כי גם כלפיו זה מתנה. אם כך למה רבי שמעון בר יוחאי קושר את הכוח של שבת דוקא לקריעת ים סוף?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, ההבדל בין שבת לחגים שבחגים צריכים לעשות הכנה ולעורר אתערוטא דלתתא, ועל ידי שמתעוררים למטה אז יורדת התעוררות והתעלות מלמעלה. אבל בשבת קודש זה לא כך, מיד בכניסת שבת יורדת אתערוטא דלעילא והקב"ה מוריד שפע רב ואור מכל העולמות ללא צורך בהתעוררות והשתדלות של האדם למטה.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, בני ישראל בקריעת ים סוף עמדו והסתפקו אם צריך אתערוטא דלתתא להתחיל להתעלות ולהתחזק ואז ירד שפע ממרום או שירד ישר שפע ממרום. אמר הקב"ה למשה "מה תצַעק אֵלַי" זה כמו שבת, יש אתערוטא דלעילא יש אור מלמעלה לא צריך אתערוטא דלתתא, לא צריך לחכות "דַבְרָא אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ" ותהיה סיעתא דשמיא ושפע מהשם, ואפילו שקריעת ים סוף הייתה ביום רביעי, בקריעת ים סוף הייתה מהות כמו של שבת קודש.

לכן גם אומרים שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא (שבת יב). בשבת יש כוח שלא צריך לצעוק כמו בקריעת ים סוף, שכל הכוח של שבת קודש זה אתערוטא דלעילא ללא צורך באתערוטא דלתתא.

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה מֵה תִצְעַק אֵלַי דַּבְרָא אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ" בקריעת ים סוף כמו בשבת קודש ירד אור ושפע רב מהקב"ה ללא צורך בהכנה והתעוררות מצד בני ישראל

אנחנו רואים בפרשת השבוע אחרי שבני ישראל יוצאים ממצרים ועומדים לפני ים סוף, מצרים מאחוריהם הים לפניהם, בצדדים המדבר עם חיות רעות, בני ישראל עומדים במצב קשה ביותר שלא יודעים מה לעשות. עומד משה רבנו ומתפלל לקב"ה, אומר לו הקב"ה "מה תצַעק אֵלַי דַּבְרָא אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ". חשבנו להקשות קושיה פשוטה וקשה ביותר מה פירוש הדברים "מה תצַעק אֵלַי", עם ישראל נמצאים בצרה ובבעיה שאין שני לה, מה יעשו? ישבו בשקט?

מתי שאדם בצרה הוא מתפלל לקב"ה "בְּצַר לָךְ וּמִצָּאָךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ" (דברים ד, ל) מתי שיש לבן אדם צרות וקשיים דברים לא טובים הוא מתפלל לקב"ה, זה מה שעשו כולם מדורי דורות וזה מה שנעשה בכל צרה ובעיה שיש, אם לא נתפלל מה נעשה, אם כך מה הפירוש מה תצַעק אֵלַי?

אז אולי אפשר לפרש את זה כך, מובא בזוהר הקדוש על הפרשה (מז, ע"א) שרבי שמעון בר יוחאי קושר את עניין קריעת ים סוף לשבת קודש, שיש משקל דומה בין קריעת ים סוף ושמירת שבת. אנו רואים שאחד היסודות הגדולים של היהדות זה שמירת שבת, אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן כל המשמר שבת כהלכתו אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו (שבת קיח:). מעלות גדולות יש בשבת קודש.

ומובא בגמרא (שבת י:.) א"ל הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבתי שמה. נשאלת השאלה אדם שנותן חפץ לחבירו הוא נתן לו מתנה, האדם שקיבל את הדבר מחבירו קיבל ממנו מתנה. אבל אם יש דבר שכבר שייך לאדם וזה אצלו וזה שלו, זו לא מתנה, אם הוא יתן את החפץ למישהו אחר אז זה יקרא מתנה. אם כך מה הכוונה מתנה יש לקב"ה בבית גנזי ושבתי שמה, מאיפה מתנה ממי הקב"ה קיבל אותה מתנה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, המהות והעמקות של שבת קודש היא מיוחדת ועמוקה מאוד וכמו שאומרים בתפילת שבת "וּשְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים הוֹרֵיד בְּיָדוֹ וְכָתוּב בָּהֶם שְׁמִירַת שִׁבְתָּ וְכָן כָּתוּב בְּתוֹרַתְךָ" מתי שמשה רבנו שבר את הלוחות אחרי חטא העגל, כל הדברות פרחו מהלוחות חוץ מדברה אחת שמירת שבת שנשארה בלוחות ולא פרחה. ומכאן הכוח של שמירת שבת הוא כוח עצום וגדול שלא ניתן לשער ולתאר.

אז אפשר לפרש ולומר כך, עם ישראל התחילו לשמור את השבת עוד כשהיו במצרים קודם מתן תורה וקודם המצוות שנצטוו במרה. אומר המדרש (שמ"ר א, כח) בזמן שפרעה גזר על בני ישראל גזירות קשות, היו בני ישראל עובדים שבעה ימים בשבוע כ"ד שעות ביממה, הלך משה רבנו לפרעה ואמר לו יש לי שאלה לשאול אותך, מי שיש לו עבד האם הוא רוצה שהעבד ימות או יהיה בריא? אמר לו פרעה ודאי שיהיה בריא שיעבוד טוב ויביא תפוקה טובה. אמר משה רבנו לפרעה אתה מעביד את עם ישראל שבעה ימים בשבוע והם ימותו, תן להם יום

סגולות הרי"ף

מובא בספרים הקדושים שישנה סגולה גדולה ביום ט"ו בשבט לקחת תשעים ואחת מטבעות של כסף ולתת אותם צדקה לעניים, ובמנהג הזה מנהג חשוב ומנהג טוב כי צ"א, תשעים ואחת, זה כמניין "אילן" שמתקנים את האילן וגם מניין "מים" שגם ידוע שביום הזה המים מתחילים להיכנס לתוך האילנות. השתדלו להקפיד צ"א, תשעים ואחת פרוטות, כל אחד ינסה לקחת ולתת לצדקה ויש לדבר הזה מקור וכוח גדול למנהג הזה ובע"ה מזכה לישועה ולהצלחה מרובה.

היתה לנו קושיה חזקה, למה רבי שמעון בר יוחאי שהוא קודש קודשים, מה שהוא אומר "זה המרעיש ממלכות", מה שהוא אומר זה קורה, למה הוא לא בירך אותם מההתחלה לבן זכר? למה אמר להם ללכת לעשות מסיבה של גירושין, וכל הסיפור כך היה? היה בהתחלה מברך אותם לבן זכר ובזה היה נגמר ונסתם ונחתם הכל?

אלא מתי שאדם הולך לצדיק או אדם מבקש משהו מהקב"ה והוא לא מאמין אמונה שלמה בבקשה, התפילה לא מתקיימת. שני אנשים יכולים להתפלל, אחד בלי הלב ואחד עם הלב - זה שמתפלל עם הלב השם עונה לו, זה שבלי הלב, הקב"ה עונה אולי כן אולי לא.

מתי שאותו אדם בא לרבי שמעון הוא היה גמור בדעתו להתגרש. רבי שמעון אמר, ככה אי אפשר לברך, כך הברכה לא תחול. גם שברכה של צדיק תחול, צריך שיהיה כלי קיבול שהברכה תחול. אחרי שהיה לוגמירות דעת והיה כלי קיבול שהברכה תחול, רבי שמעון בירך אותם וזכו לבנים.

כל אדם שיש לו אמונת חכמים חזקה, וזו המלחמה של הדור הזה, מלחמה באמונת חכמים ואמונה בהקב"ה, "וַיֵּאמְרוּ בְּה' וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ" (שמות יד, לא), הקב"ה תראה בשמיים אלפים של היהודים, אוהבים אותך, אוהבים את הצדיקים, מתבטלים לצדיקים, לומדים תורה, מתקדשים, מקדשים את עצמם, קִדְּשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעוֹלָמְךָ, הקב"ה מקדש קידוש השם גדול, קידוש השם שאין לו שני, וכך נהיים כלי קיבול שהברכה תחול בתוכו.

מסופר שבזמן של רבי שמעון בר יוחאי היה איזה אדם שהיה נשוי עם אשה עשר שנים ולא היה לו ילדים. בא לרבי שמעון בר יוחאי ואמר לו, המצוה הראשונה בתורה זה פריה ורביה - אין לו עשר שנים ילדים מהאשה, הוא רוצה להתגרש מהאשה.

אמר לו רבי שמעון בר יוחאי, כמו שהתחנת עם האשה בחתונה בשמחה, כך הגירושין תעשה בשמחה גדולה ותעשה שמחה בגירושין, תעשה מסיבה גדולה ושמחה גדולה ואח"כ תתן גט לאשתך.

אותו אדם עשה כמו שציווה אותו רבי שמעון בר יוחאי: עשה סעודה גדולה ומסיבה גדולה ושמחה גדולה, ושתה הרבה יין ושתה הרבה שתיה והיה שיכור. מתי שהוא היה שיכור, הוא אמר לאשתו, מה שאת רואה טוב בבית, ודבר יקר ערך, תקחי וזה שלך.

מה עשתה אשתו? מתי שהוא נרדם מהיין, לקחה אותו לבית אביה. מתי שהוא התעורר, הוא מוצא את עצמו בבית של חמיו. הוא שואל את אשתו, מה אני עושה פה? אמרה לו אשתו, היית שיכור, אמרת לי לקחת מה שאני רוצה, לקחתי אותך, זה מה שעשית. הוא אמר, אם כך, אני לא רוצה להתגרש, נשאר, אפילו שאין ילדים, לא נתגרש.

הלכו לרבי שמעון בר יוחאי, סיפרו לו את הסיפור, אמר להם רבי שמעון, אני מבטיח לכם, שנה הבאה יהיה לכם בן, ושנה הבאה נפקדו בילדים.

ספר דברים
כולנו מצטרפים לקריאת ספר דברים בשבת קודש
כתקנת האדמו"ר רבנו **יאשיהו יוסף פינטו** שליט"א

ה' ישמורך מכל רע ישמור את נפשך

כתקנת האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
ספר דברים
לחיילי צה"ל לשמירה ולהצלחה